

EGMR 23378/15 vom 30. Mai 2017

Hudoc Ch, 2017-05-30, FR

Quelle: https://mcp.opencaselaw.ch/entscheid/hudoc_ch_23378_15

FR: CourEDH 23378/15 du 30 mai 2017

IT: CorteEDU 23378/15 del 30 maggio 2017

Regeste

Remainder inadmissible (Art. 35) Admissibility criteria;(Art. 35-3-a) Manifestly ill-founded; Violation of Article 2 - Right to life (Article 2 - Expulsion) (Conditional) (Sudan); Violation of Article 3 - Prohibition of torture (Article 3 - Expulsion) (Conditional) (Sudan); Violation: 2;3

Erwägungen

E. 30

maja 2017 r. OSTATECZNY 30/08/2017 Niniejszy wyrok stał się ostateczny siłą na warunkach określonych w art. 44 ust. 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej. W sprawie A.I. przeciwko Szwajcarii, Europejski Trybunał Praw Człowieka (Sekcja Trzecia) w składzie Izby złożonej z: Helena Jäderblom, przewodnicząca, Branko Lubarda, Helen Keller, Pere Pastor Vilanova, Alena Poláková, Georgios A. Serghides, Jolien Schukking, sędziowie, i Stephen Phillips, Kanclerz Sekcji, Po obradach w sali obrad w dniu 9 maja 2017 r., Wydaje następujący wyrok, przyjęty w tym dniu: POSTANOWIENIE [Paragrafy 1- 5 wyroku pominięto] FAKTY [Paragrafy 6-30 wyroku pominięte i zastąpione tłumaczeniem poniższego streszczenia przygotowanego przez Kancelarię Europejskiego Trybunału Praw Człowieka Streszczenie stanu faktycznego [1] : Skarżący jest aktywnym członkiem Ruchu Sprawiedliwości i Równości (ang. Justice and Equality Movement – JEM), jednej z największych grup rebelianckich stawiających opór militarny przeciwko reżimowi sudańskiemu. A.I. jest również członkiem organizacji działającej na rzecz pokoju i rozwoju w Darfurze (DFEZ). Złożył wniosek o azyl w Szwajcarii, lecz Federalny Urząd ds. Migracji (obecnie Państwowy Sekretariat ds. Migracji – SEM) uznał, że nie ma on statusu uchodźcy i odrzucił jego wniosek o azyl oraz nakazał jego deportację ze Szwajcarii. PRAWO I. ZARZUCANE NARUSZENIE ART. 2 I 3 KONWENCJI

E. 31

Skarżący stwierdza, że powrót do Sudanu byłby sprzeczny z art. 2 i 3 Konwencji [o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności], które brzmi następująco: Art. 2 „1. Prawo każdego człowieka do życia jest chronione przez ustawę. Nikt nie może być umyślnie pozbawiony życia, wyjąwszy przypadki wykonania wyroku sądowego skazującego za przestępstwo, za które ustawa przewiduje taką karę. (...)”. Art. 3 „Nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu”.

E. 32

Rząd sprzeciwia się temu twierdzeniu. A. Dopuszczalność 1. Twierdzenia stron

E. 33

Rząd zauważa, że odwołanie Skarżycy do TAF [Administracyjny Sąd Federalny] dotyczyło wyłącznie jego działalności politycznej w Szwajcarii, czyli motywów późniejszych w stosunku do jego ucieczki z Sudanu. W związku z tym argumentuje, że Skarżycy nie wyczerpał krajowych środków odwoławczych odnośnie do swoich skarg dotyczących powodów, które miały miejsce przed jego ucieczką.

E. 34

Skarżycy sprzeciwia się temu twierdzeniu. Twierdzi, że nie odwołał się od decyzji SEM [Krajowego Sekretariatu ds. Migracji] z dnia 10 czerwca 2014 r. w zakresie, w jakim uznawano, że rzekome powody ucieczki nie spełniły wymogów wiarygodności, jedynie ze względów taktycznych, wskazując, że nie był on w stanie dostarczyć pisemnych dowodów podczas postępowania odwoławczego. Twierdzi on, że zarzuty dotyczące jego działalności politycznej w Sudanie muszą być brane pod uwagę przy badaniu szczerości jego politycznego zaangażowania na uchodźstwie.

E. 35

Rząd dalej twierdzi, że Skarżycy nie wyczerpał krajowych środków odwoławczych również w odniesieniu do zdarzeń, które miały miejsce po wydaniu wyroku TAF z dnia 26 lutego 2015 r. Twierdzi on, że Skarżycy mógł wykorzystać te nowe zdarzenia, składając wniosek o ponowne rozpatrzenie lub nowy wniosek o azyl. 2. Ocena Trybunału

E. 36

Trybunał uważa, że istotą skargi Skarżycy do TAF jest jego działalność na miejscu. Zauważa również, że jest to kwestia, którą Skarżycy wysunął przed TAF, i którą ten ostatni zbadał w swoim wyroku z dnia 26 lutego 2015 r. Ponadto w zakresie, w jakim Skarżycy podnosi zarzut oparty na powodach ucieczki, Trybunał nie wskazuje żadnych podstaw do zakwestionowania oceny SEM, według której twierdzenia Skarżycy co do przyczyn ucieczki nie spełniały wymogów wiarygodności (zob. paragraf 10 powyżej). Podkreśla, że SEM, po dwukrotnym przesłuchaniu Skarżycy w dniu 12 lipca 2012 r., krótko, i 14 kwietnia 2014 r., w sprawie jego motywów uzyskania azylu, wydał szczegółowe decyzje, w przekonujący sposób odrzucając argumenty Skarżycy (F.G. przeciwko Szwecji [WI], nr 43611/11, §§ 117-118, EKPC 2016). Trybunał uważa, że Skarżycy nie przedstawił argumentów, które mogłyby podważyć tę ocenę. Pisma dwóch kierowników JEM [Młodzież z Misją] w Niemczech i Szwajcarii (zob. paragraf 15 powyżej) na pewno wskazują, że Skarżycy aktywnie działał politycznie w Sudanie, ale wspomniani kierownicy nie twierdzą, że Skarżycy aktywnie działał tam na rzecz JEM lub że był niepokojony przez władze sudańskie. Ponadto działalność Skarżycy w Sudanie, przytoczona w ich listach, nie jest opisana szczegółowo. Trybunał wreszcie przypomina, jak podkreślił to Rząd, że Skarżycy nie odwołał się do TAF od decyzji SEM z dnia 10 czerwca 2014 r., w zakresie, w jakim uznała ona rzekome powody ucieczki za nieprawdopodobne (zob. paragrafy 11 i 13 powyżej).

E. 37

Wynika z tego, że zarzut dotyczący powodów ucieczki jest w sposób oczywisty niezasadny w rozumieniu art. 35 ust. 3 Konwencji, w związku z czym skarga w tym

zakresie należały odrzucić zgodnie z art. 35 ust. 4 Konwencji.

E. 38

W odniesieniu do pozostałej części skargi, a mianowicie zarzutu na podstawie art. 2 i 3 Konwencji dotyczącego działania Skarżącego na miejscu oraz zarzutu niedopuszczalności opartego na niewyczerpaniu krajowych środków odwoławczych w odniesieniu do wydarzeń, które miały miejsce po wydaniu wyroku TAF z dnia 26 lutego 2015 r., Trybunał przypomina, że zgodnie z Regulacją 55 Regulaminu, jeżeli pozwana Układająca się Strona zamierza podnieść zarzut niedopuszczalności, musi to uczynić, o ile pozwala na to charakter zarzutu i okoliczności, w swoich uwagach dotyczących dopuszczalności skargi złożonych na podstawie Regulacji 54 Regulaminu (porównaj N.C. przeciwko Włochom [WI], nr 24952/94, § 44, EKPC 2002-X, EKPC 2004 III, Sejdovic przeciwko Włochom [WI], nr 56581/00, § 41, EKPC 2006 II, Mooren przeciwko Niemcom [WI], nr 11364/03, § 57, 9 lipca 2009 r. oraz Medvedyev i Inni przeciwko Francji [WI], nr 3394/03, § 69, EKPC 2010).

E. 39

Trybunał zauważa, że Rząd podniósł zarzut niedopuszczalności w chwili przedłożenia Trybunałowi dodatkowych uwag w dniu 17 marca 2016 r., w odpowiedzi na dodatkowe uwagi Skarżącego z dnia 8 lutego 2016 r., to jest po wypowiedzeniu się w sprawie dopuszczalności i przedmiotu skargi w dniu 3 lipca 2015 r. Ponadto Trybunał nie znalazł żadnych wyjątkowych okoliczności w tej sprawie. W rzeczywistości Rząd został poinformowany o zaistnieniu nowych faktów już po wydaniu wyroku przez TAF w dniu 26 lutego 2015 r., w szczególności gdy niniejsza skarga została mu zakomunikowana, i nie podniósł zarzutu niedopuszczalności w swoich uwagach z dnia 3 lipca 2015 r. w sprawie dopuszczalności i przedmiotu skargi. Trybunał odrzuca w związku z tym zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Rząd. Kieruje się tym samym tokiem rozumowania w przypadku podobnych zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Rząd w dniach 16 stycznia i 6 kwietnia 2017 r.

E. 40

Trybunał zauważa ponadto, że skarga dotycząca naruszenia art. 2 i 3 w sprawie działania Skarżącego na miejscu nie jest w sposób oczywisty nieuzasadniona w rozumieniu art. 35 ust. 3 lit. a Konwencji, i że nie zachodzi inna przyczyna niedopuszczalności. Dlatego powinna zostać uznana za dopuszczalną. B. Przedmiot skargi 1. Twierdzenia stron a) Skarżący

E. 41

Skarżący twierdzi, że jego życie może być w niebezpieczeństwie, jeżeli zostanie on odesłany do Sudanu, a dodatkowo może zostać przesłuchany, zatrzymany i torturowany przez agentów Narodowej Służby Wywiadu i Bezpieczeństwa po jego przybyciu na lotnisko w Chartumie. Twierdzi, że ci, którzy sprzeciwiają się reżimowi sudańskiemu, niezależnie od znaczenia ich profilu politycznego, są narażeni na prześladowania w wyniku systematycznego nadzoru działania politycznej na uchodźstwie przez władze sudańskie. Uważa, że jego działanie polityczne w Szwajcarii nie mogłoby być opisane jako słaba. Potwierdza, że był aktywnym członkiem szwajcarskiej sekcji JEM od przybycia do Szwajcarii latem 2012 r., a także DFEZ, że reprezentował obie te organizacje podczas swego dwukrotnego udziału w Szczycie na rzecz Praw Człowieka i Demokracji w Genewie (Geneva Summit for Human

Rights and Democracy), ■e regularnie uczestniczy■ w wydarzeniach, które organizowa■y, ■e spotyka■ si■ z wybitnymi postaciami opozycji na wygnaniu i pozostawa■ w osobistym kontakcie z przywódc■ JEM. Skar■cy dodaje, ■e by■by tym bardziej nara■ony, odk■d w marcu 2015 r. zosta■ kierownikiem odpowiedzialnym za media szwajcarskiej sekcji JEM. Twierdzi on, ■e opublikowane przez niego artyku■y dowodz■, ■e jego zaangażowanie polityczne jest szczere i ■e nie boi si■ go upubliczni■. Je■eli chodzi o ryzyko prze■ladowania cz■onków JEM, Skar■cy powo■uje si■ na A.A. przeciwko Francji (nr 18039/11, 15 stycznia 2015 r.) i A.F. przeciwko Francji (nr 80086/13, 15 stycznia 2015 r.) i twierdzi, ■e organizacja ta militarnie walczy z suda■skim re■imem i utrzymuje kontakty z Organizacj■ Narodów Zjednoczonych. Uwa■a on równie■, ■e w■adze suda■skie nie przywi■zuj■ du■ej wagi do faktu, ■e nie jest on z Darfuru.

E. 42

W odpowiedzi na uwagi Rz■du Skar■cy stwierdza, ■e regularnie wspó■pracuje z lokaln■ stacj■ radiow■, na antenie której wypowiada si■ kilku cz■onków JEM. Je■li chodzi o ró■nic■ mi■dzy nazwiskiem autora artyku■ów krytycznych wobec rz■du Sudanu, co do których Skar■cy po■wiadcza, ■e je publikowa■, a nazwiskiem, jakie poda■ w■adzom szwajcarskim, Skar■cy twierdzi, ■e nazwisko autora artyku■ów, z■o■one z czterech cz■onów, zawiera, oprócz jego w■asnego, nazwiska jego ojca, dziadka i pradziadka. Dodaje on, ■e nie ma oficjalnej transkrypcji jego arabskiego nazwiska, i ■e mo■e by■ ono zapisane w ró■ny sposób w j■zyku niemieckim i angielskim. Je■li chodzi o jego to■samo■, któr■ uwa■a za ustanowion■, Skar■cy przyznaje, ■e poda■ fa■szyw■ dat■ urodzenia w trakcie przes■uchania odno■nie do jego osoby, ale twierdzi, ■e przed■o■y■ akt urodzenia, podkre■laj■c, ■e w■adze szwajcarskie nie podj■y■ ■adnych dzia■a■ w celu zweryfikowania jego autentyczno■ci ani nie wskaza■y ■adnych dowodów na to, ■e jest to fa■szerstwo. Je■eli chodzi o jego stanowisko kierownika do spraw mediów w JEM, Skar■cy twierdzi, ■e jest odpowiedzialny za monitorowanie publikacji arabskiej prasy o Darfurze, i ■e przekazuje tre■■ sesji JEM innym cz■onkom i suda■skiej diasporze.

E. 43

W swoich dodatkowych uwagach Skar■cy utrzymuje, ■e bra■ udział w kilku manifestacjach w Genewie, i ■e jego sprawa jest podobna do tej, o której mowa w wyroku TAF E-678/2012 z dnia 27 stycznia 2016 r. (zob. paragraf 19 powy■ej) uznaj■cym status uchod■cy obywatela suda■skiego, który jest jednocze■nie cz■onkiem DFEZ i JEM. Twierdzi on, ■e bra■ udział w organizacji manifestacji, po której jeden z organizatorów mia■ otrzyma■ dwie wiadomo■ci z pogró■kami, pochodz■ce od suda■skiej tajnej s■u■by, i ■e wzi■■ udział w spotkaniu cz■onków wykonawczych JEM. b) Rz■d

E. 44

Rz■d przypomina, ■e ■■Skar■cy w swoim odwo■aniu do TAF sam przyzna■, ■e nie zajmuje wiod■cej pozycji w JEM i DFEZ. Zapewnia on, ■e nie ma powodu, by s■dzi■, ■e udział Skar■cego w wewn■trznych posiedzeniach JEM i jego rola w ich organizacji zosta■y upublicznione, a tym samym przyci■gn■y zainteresowanie w■adz suda■skich. Utrzymuje, ■e udział Skar■cego w wydarzeniach zwi■zanych z konferencjami Organizacji Narodów Zjednoczonych nie ■wiadczy■ o szczególnym zaangażowaniu politycznym. W odniesieniu do artyku■ów, które Skar■cy twierdzi, ■e opublikowa■,

Rz■d zwraca uwag■, ■e nazwisko autora nie odpowiada nazwisku, które zosta■o zg■oszone w■adzom szwajcarskim przez Skar■■cego, jako ■e pierwsze nazwisko zawiera cztery cz■ony, podczas gdy drugie nazwisko zawiera tylko dwa, i ■e nie mo■na by■o ustali■ to■samo■ci Skar■■cego, poniewa■ ten nie dostarczy■ w■adzom szwajcarskim ■adnego dokumentu to■samo■ci w rozumieniu odpowiedniego ustawodawstwa. Co wi■cej, Rz■d w■t■pi w autentyczno■ ■wiadectwa szkolnego przed■o■onego przez Skar■■cego ze wzgl■du na informacje rozbie■ne z informacjami zawartymi w jego akcie urodzenia. W odniesieniu do powo■ania Skar■■cego na stanowisko kierownika odpowiedzialnego za media Rz■d wskaza■, ■e powo■ano si■ na dwie daty dotycz■ce tego wydarzenia, i ■e Skar■■cy nie przedstawi■ ■adnego opisu obowi■zków dla tej funkcji. Rz■d twierdzi równie■, ■e uwaga w■adz suda■skich powinna skupia■ si■ przede wszystkim na osobach, które ze wzgl■du na szczególne okoliczno■ci wyró■niaj■ si■ z raczej anonimowego kr■gu zwyk■ych uczestników wydarze■ politycznych suda■skiej opozycji. Twierdzi on dalej, ■e fakty w tej sprawie zasadniczo ró■ni■ si■ od stanu faktycznego sprawy le■cej u ■ród■a wyroku A.A. przeciwko Szwajcarii , przytoczonego powy■ej.

E. 45

Rz■d utrzymuje, ■e zarzuty Skar■■cego dotycz■ce jego udzia■u w audycjach lokalnej rozg■o■ni radiowej, które nie s■ dostatecznie poparte, oraz jego dzia■alno■ci jako kierownika do spraw mediów, ma■o widocznej poza organizacj■ i nie daj■cej mu w konsekwencji wyra■nego profilu politycznego, nie przyci■gn■yby uwagi w■adz suda■skich.

E. 46

W odpowiedzi na dodatkowe uwagi Skar■■cego, Rz■d utrzymuje, ■e Skar■■cy nie mo■e powo■ywa■ si■ na wyrok TAF E-678/2012 z dnia 27 stycznia 2016 r., poniewa■ okoliczno■ci b■d■ce podstaw■ wydania tego wyroku ró■ni■ si■ od faktów w niniejszej sprawie. Je■eli chodzi o pogró■ki wypowiedane rzekomo przez tajne s■u■by wobec organizatorów manifestacji, Rz■d twierdzi mianowicie, ■e adresowane do osoby trzeciej nie by■y skierowane przeciwko Skar■■cemu, którego nazwisko nie odpowiada■o zreszt■ nazwisku znajduj■cemu si■ na zaproszeniu. Wreszcie Rz■d jest zdania, ■e pismo lidera JEM, potwierdzaj■ce cz■onkostwo Skar■■cego w radzie wykonawczej szwajcarskiego oddzia■u JEM, jest zwyk■ym listem grzeczno■ciowym i nie wskazuje ono, w jakim zakresie i za pomoc■ jakich konkretnych dzia■a■ Skar■■cy sta■by si■ powa■nym i potencjalnie niebezpiecznym przeciwnikiem dla systemu. 2. Ocena Trybuna■u

E. 47

Trybuna■ zauwa■a na wst■pie, ■e zarzuty podnoszone na podstawie art. 2 i 3 Konwencji s■ nieroz■■czne i dlatego rozpatrzy oba artyku■y jednocze■nie (zob. w szczególno■ci mutatis mutandis , F.G. przeciwko Szwecji , przytoczony powy■ej, § 110, Tatar przeciwko Szwajcarii, 65692/12, § 45, 14 kwietnia 2015 r., T.A. przeciwko Szwecji , nr 48866/10, § 37, 19 grudnia 2013 r., oraz K.A.B. przeciwko Szwecji , 886/11, § 67, 5 wrze■nia 2013 r.).
a) Zasady ogólne

E. 48

Trybuna■ przypomina, ■e ■■Uk■adaj■ce si■ Pa■stwa maj■ prawo, zgodnie z ustalonymi zasadami prawa mi■dzynarodowego oraz bez uszczerbku dla ich zobowi■za■

wynikających z umów, w tym Konwencji, do kontrolowania wjazdu, pobytu i wydalania obcokrajowców (zob., na przykład, Uner przeciwko Holandii [WI], nr 46410/99, § 54, EKPC 2006 XII, i J.K. i Inni przeciwko Szwecji [WI], nr 59166/12, § 79, EKPC 2016). Jednakże wydalenie cudzoziemca przez Układający się Państwo może spowodować problem na gruncie art. 3, a tym samym pociągnąć za sobą odpowiedzialność zainteresowanego Państwa na mocy Konwencji, jeżeli istnieją poważne i potwierdzone podstawy do uznania, że dana osoba, gdyby została wydalona do kraju przeznaczenia, zostałaby narażona na rzeczywiste ryzyko podlegania traktowaniu sprzecznemu z art. 3. W tym wypadku art. 3 oznacza obowiązek niewydalania danej osoby do tego państwa (zob. w szczególności, Saadi przeciwko Włochom [WI], nr 37201/06, §§ 124 125, i J.K. i Inni przeciwko Szwecji, przytoczony powyżej, § 79).

E. 49

Jeżeli Skarżący nie został jeszcze wydalony, datę, dla której należy dokonać oceny, jest datą rozpoznania sprawy przez Trybunał (zob. J.K. i Inni, przytoczony powyżej, § 83, i Chahal przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, 15 listopada 1996 r., § 86, Raporty wyroków i decyzji z 1996 r. V). Pełna ocena ex nunc jest wymagana, gdy należy uwzględnić informacje, które się pojawiły po przyjęciu przez władze krajowe ostatecznej decyzji (zob., na przykład, Maslov przeciwko Austrii [WI], nr 1638/03, §§ 87-95, EKPC 2008, J.K. i Inni, przytoczony powyżej, § 83, oraz Sufi i Elmi przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 8319/07 i 11449/07, § 215, 28 czerwca 2011 r.). b) Zastosowanie tych zasad do omawianego przypadku

E. 50

W odniesieniu do ogólnej sytuacji w Sudanie Trybunał przypomina niedawno w wyroku A.A. przeciwko Szwajcarii (przytoczony powyżej, §§ 39-40), że sytuacja w zakresie praw człowieka w tym kraju była alarmująca, w szczególności dla przeciwników politycznych. Zauważył również w wyrokach A.A. przeciwko Francji (przytoczony powyżej, §§ 55-56) i A.F. przeciwko Francji (przytoczony powyżej, § 49), że sytuacja uległa dalszemu pogorszeniu od początku 2014 r. Trybunał zauważył również, że od tego czasu nie nastąpiła żadna znacząca poprawa sytuacji. Konflikty w Darfurze, Południowym Kordofanie i Nilu Błękitnym nadal trwają i powodują znaczne szkody dla ludności cywilnej, mimo że walki były mniej intensywne, szczególnie w Darfurze. Konsultowane raporty międzynarodowe również informują, że osoby podejrzane o przynależność do ruchów rebelianckich, szczególnie do JEM, lub ich wspieranie, nadal są aresztowane, przetrzymywane i torturowane przez sudańskie władze (zob. paragrafy 20-30 powyżej). Ponadto wydaje się, że osobami zagrożonymi złym traktowaniem są nie tylko przeciwnicy o wyraźnym profilu, ale także każda osoba sprzeciwiająca się lub podejrzewana o sprzeciwianie się miejscowemu reżimowi (A.A. przeciwko Francji, przytoczony powyżej, § 56, A.F. przeciwko Francji, przytoczony powyżej, § 49, i A.A. przeciwko Szwajcarii, przytoczony powyżej, § 40). Trybunał wreszcie wskazał, że uznano, że rząd sudański monitorował działania opozycjonistów politycznych za granicą (A.A. przeciwko Szwajcarii, przytoczony powyżej, § 40). 51. Trybunał zauważył, że Skarżący był członkiem JEM i DFEZ w Szwajcarii od kilku lat. Rząd zakwestionował szczerść jego zaangażowania politycznego i stwierdził, że jego działania na uchodźstwie nie osiągnęły wystarczającego znaczenia, aby przyciągnąć uwagę władz sudańskich. Co do działania na miejscu Trybunał uznał, że zazwyczaj bardzo trudno jest ocenić, czy dana osoba jest szczerze zainteresowana

dan■ dzia■alno■ci■, czy jest zaangażowana jedynie po to, by uzasadni■ swój■ ucieczk■ po fakcie (zob. na przyk■ad A.A. przeciwko Szwajcarii , przytoczony powy■ej). W podobnych przypadkach Trybuna■ bada■, czy Skar■cy bra■ udzia■ w dzia■aniach na miejscu w czasie, kiedy mo■na by■o przewidzie■, ■e z■o■y w przysz■o■ci wniosek o azyl, czy Skar■cy by■ dzia■aczem politycznym przed sw■ ucieczk■ z kraju pochodzenia lub czy odegra■ wa■n■ rol■, aby upubliczni■ swój■ spraw■ w pozywamym pa■stwie (zob. A.A. przeciwko Szwajcarii , przytoczony powy■ej, § 41, S.F. i Inni przeciwko Szwecji , przytoczony powy■ej, §§ 66-67 i N. przeciwko Finlandii , nr 38885/02, § 165, 26 lipca 2005 r.). Jednak■e Trybuna■ zauwa■a, ■e ■■wzi■wszy pod uwag■ znaczenie, jakie przywi■zuje do art. 3 Konwencji i nieodwracalnego charakteru szkody, która nast■pi■aby, gdyby ryzyko z■ego traktowania lub tortur mia■o si■ urzeczywistni■, woli on analizowa■ skarg■ Skar■cego na podstawie dzia■a■ politycznych, które faktycznie przeprowadzi■ (wy■ej wymieniony wyrok w sprawie A.A. przeciwko Szwajcarii , § 41). 52. Je■li chodzi o wiarygodno■■ zarzutów Skar■cego dotycz■cych jego dzia■alno■ci politycznej w Szwajcarii, Trybuna■ uwa■a, ■e ■■pomimo pewnych nie■cis■o■ci, szczególnie w odniesieniu do pogró■ek rzekomo pochodz■cych od suda■skich s■u■b specjalnych, nie mo■na jej podwa■y■, jako ■e o■wiadczenia Skar■cego by■y sta■e w toku post■powania i udokumentowane licznymi dowodami. W■adze krajowe zreszt■ nie kwestionowa■y zasadniczo opisu Skar■cego dotycz■cego jego dzia■alno■ci na miejscu, zadawalaj■c si■ jedynie kwestionowaniem szczeroci i eksponowanego charakteru jego zaangażowania. Jednak, je■eli chodzi dok■adniej o artyku■y krytykuj■ce suda■ski rz■d, które Skar■cy mia■ opublikowa■ w Internecie, Trybuna■ stwierdza, ■e Skar■cy – który nie zosta■ wezwany do rozstrzygni■cia w■tpliwoci TAF co do jego to■samo■ci, ani nie zosta■ przes■uchany przez SEM w tym temacie po tym, jak ten ostatni otrzyma■ dokumenty dotycz■ce to■samo■ci Skar■cego w trakcie jego przes■uchania co do przyczyn – udzieli■ wiarygodnych wyja■nie■ dotycz■cych rozbie■no■ci zaobserwowanych w odniesieniu do ró■nych wariantów jego nazwiska, dlatego nie mo■na wykluczy■, ■e Skar■cy jest autorem przytoczonych artyku■ów. W zwi■zku z tym zadaniem TAF by■o sprawdzenie, czy ich publikacja w Internecie mog■aby narazi■ Skar■cego na niebezpiecze■stwo. Je■eli chodzi o awans na stanowisko kierownika ds. mediów szwajcarskiego oddzia■u JEM, podnoszony przez Skar■cego, Trybuna■ zauwa■a, ■e ■■Rz■d, który z pewno■ci■ wyrazi■ zastrze■enia w zwi■zku z dat■ tego wydarzenia i brakiem opisu obowi■zków Skar■cego, nie podwa■a■ zasadniczo awansu Skar■cego. Wobec tego, w ■wietle pism pochodz■cych od urz■dników JEM na uchod■ctwie i pomimo pewnych niespójno■ci, Skar■cy uprawdopodobni■ fakt zajmowania od tej pory takiego stanowiska. W zwi■zku z tym Trybuna■ musi rozwa■y■, czy dzia■alno■■ Skar■cego mo■e narazi■ go na niebezpiecze■stwo, je■eli zostanie on odes■any do Sudanu. 53. Trybuna■ uwa■a, w ■wietle sprawy A.A. przeciwko Szwajcarii (powy■ej) i skonsultowanych dokumentów mi■dzynarodowych (paragrafy od 20 do 30, powy■ej), ■e monitorowanie przez tajne s■u■by suda■skie dzia■a■ przeciwników politycznych za granic■ nie mo■e by■ zakwalifikowane jako systematyczne, i ■e nale■y wzi■■ pod uwag■ w szczególno■ci nast■puj■ce czynniki, aby oceni■, czy osoby mog■ by■ podejrzewane o wspieranie organizacji opozycyjnych wobec re■imu suda■skiego i zagrożone z■ym traktowaniem i torturami z powodu dzia■alno■ci politycznej na uchod■stwie w przypadku odes■ania ich do Sudanu: mo■liwe wcze■niejsze zainteresowanie w■adz Sudanu tymi osobami, czy to w Sudanie,

czy za granicą; przynależność tych osób w Sudanie do organizacji sprzeciwiającej się lokalnemu reżimowi i charakter tej organizacji; członkostwo w organizacji opozycyjnej w kraju zamieszkania, charakter organizacji i zakres, w jakim jest ona celem rządu; charakter zaangażowania politycznego tych osób w ich kraju zamieszkania, w szczególności ich udział w publicznych spotkaniach lub manifestacjach i ich aktywność w Internecie; oraz ich osobiste lub rodzinne związki z wybitnymi członkami opozycji na wygnaniu. 54. W niniejszej sprawie, w odniesieniu do kwestii zainteresowania sudańskich władz osobą Skarżonego, a w szczególności przyczyn ucieczki podnoszonych przez Skarżonego, Trybuna przypomina, że nie wskazała żadnego uzasadnienia, aby poddać w wątpliwość ocenę władz krajowych, według której zarzuty Skarżonego nie spełniły wymogów wiarygodności (zob. paragraf 36 powyżej). Skarżony nie twierdzi również, że był aktywny politycznie za granicą w ciągu trzech lat dzielących jego ucieczkę z Sudanu i przyjazd do Szwajcarii. Trybuna uznaje zatem, że nie ma dowodów na to, że władze sudańskie były w jakikolwiek sposób zainteresowane Skarżonym, podczas gdy przebywał on jeszcze w Sudanie lub za granicą przed przybyciem do Szwajcarii. 55. Trybuna zauważa, podobnie jak TAF w wyroku E 678/2012 z dnia 27 stycznia 2016 r. (zob. paragraf 19 powyżej), że JEM jest jednym z głównych ruchów rebeliantów w Sudanie i że zagrożenie, jakie stanowi w oczach władz sudańskich, wzrosło z powodu legitymacji, jaką uzyskał w związku z konfliktem w Darfurze, co doprowadziło do bardziej surowego zachowania władz sudańskich wobec członków JEM. Przynależność Skarżonego do JEM od jego przybycia do Szwajcarii latem 2012 r. stanowi zatem czynnik ryzyka przeładowania. Trybuna dodaje, że to samo dotyczy członkostwa Skarżonego w DFEZ, stwierdziwszy już naruszenie art. 3 Konwencji w przypadku odesłania aktywisty z tej organizacji do Sudanu (A.A. przeciwko Szwajcarii, przytoczony powyżej). 56. Trybuna zauważa, że polityczne zaangażowanie Skarżonego, które jest już znaczące ze względu na jego rolę w organizowaniu cotygodniowych posiedzeń JEM i jego regularny udział w wydarzeniach JEM i DFEZ w Szwajcarii, z czasem się jeszcze nasiliło, o czym świadczy jego udział w międzynarodowych konferencjach w Genewie dotyczących sytuacji praw człowieka w Sudanie, jego artykuły krytykujące sudański reżim oraz jego nominacja na stanowisko kierownika ds. mediów w JEM (zob., mutatis mutandis, A.A. przeciwko Szwajcarii, przytoczony powyżej, § 42). Jeżeli profilu politycznego Skarżonego nie można określić jako wysoce narażonego, w szczególności dlatego, że nigdy nie wystąpił w imieniu organizacji opozycyjnej na tych konferencjach, należy wziąć tym niemniej pod uwagę specyficzną sytuację Sudanu (A.A. przeciwko Szwajcarii, przytoczony powyżej, § 42). W istocie, jak zauważyła Trybuna, wydaje się, że osobami narażonymi na niebezpieczeństwo z tego traktowania są nie tylko opozycjoniści o wyraźnym profilu, ale także każda osoba, która sprzeciwia się lub jest podejrzewana o sprzeciwienie się miejscowemu reżimowi (paragraf 50, powyżej). Ponadto uznaje się, że rząd Sudanu monitoruje działalność swoich przeciwników politycznych za granicą (A.A. przeciwko Szwajcarii, przytoczony powyżej §§ 40 i 43). 57. Trybuna zauważa, że Skarżony nie może jedynie na podstawie swych zdjęć z liderem JEM, zrobionych przy okazji posiedzenia tego ruchu, powoływać się na osobiste lub rodzinne powiązania z wybitnymi członkami opozycji na uchodźctwie, które mogłyby narazić go na niebezpieczeństwo. Zauważa jednak, że Skarżony, poprzez swoje zaangażowanie w JEM, był regularnie kontaktowany z przywódcami szwajcarskiego oddziału tego ruchu. 58. W świetle powyższego Trybuna nie może

wykluczyć, że Skarżący, jako osoba prywatna i poprzez swój działano polityczną na emigracji zwrócił uwagę sudańskich służb wywiadowczych. Jest zdania, że może być on podejrzewany o przynależność do organizacji przeciwnej reżimowi sudańskiemu. W związku z tym uważa, że istnieją uzasadnione podstawy, aby sądzić, że Skarżący byłby zagrożony zatrzymaniem, przesłuchaniem i torturowaniem po przybyciu na lotnisko w Chartumie, i że jego przeniesienie się w kraju byłoby niemożliwe. W konsekwencji Trybunał uznaje, że doszłoby do naruszenia art. 2 i 3 Konwencji w przypadku wykonania nakazu deportacji Skarżącego do Sudanu. II. ZASTOSOWANIE ART. 41 KONWENCJI 59. Zgodnie z art. 41 Konwencji, „Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej protokołów, oraz jeżeli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Umiejscowionej Strony pozwała tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, stosowne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie”. A. Szkoda 60. Skarżący nie przedstawił żadnego roszczenia dotyczącego stosownego zadośćuczynienia. W związku z tym Trybunał uważa, że nie ma potrzeby przyznawania mu kwoty w tym zakresie. B. Koszty i wydatki 61. Skarżący domaga się 6 018 franków szwajcarskich (CHF) (to jest około 5 648 euro (EUR)) tytułem kosztów i wydatków poniesionych przed Trybunałem. 62. Rząd nie kwestionuje tej kwoty. 63. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału skarżący może uzyskać zwrot kosztów i wydatków jedynie w takim zakresie, w jakim ustalono, że zostały one rzeczywiście i w sposób konieczny poniesione, a ich wysokość była uzasadniona. W niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę dokumenty, jakimi dysponuje, a także swoje orzecznictwo, Trybunał uznaje za uzasadnioną kwotę 5 648 EURO tytułem kosztów i wydatków związanych z postępowaniem przed Trybunałem i przyznaje ją Skarżącemu. C. Odsetki za zwłokę 64. Trybunał uważa za właściwe ustalenie wysokości odsetek za zwłokę na podstawie marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o trzy punkty procentowe. III. ZASTOSOWANIE REGULUY 39 REGULAMINU TRYBUNAŁU 65. Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 44 ust. 2 Konwencji niniejszy wyrok stanie się ostateczny: a) jeżeli strony oświadczyły, że nie będą składać wniosku o przekazanie sprawy do Wielkiej Izby, lub b) po upływie trzech miesięcy od daty wydania wyroku, jeżeli nie złożono wniosku o przekazanie sprawy do Wielkiej Izby, lub c) jeżeli zespół Wielkiej Izby odrzuci wniosek o przekazanie sprawy Wielkiej Izbie w trybie art. 43. 66. Trybunał uważa, że środki, które wskazał Rządowi, stosując Regulę 39 swojego Regulaminu (paragraf 4 powyżej), muszą obowiązywać do czasu, aż niniejszy wyrok stanie się ostateczny lub Trybunał wyda inną decyzję w tym zakresie (zob. sentencja). Z TYCH POWODÓW TRYBUNAŁ JEDNOGŁOSNIE 1. Uznaje skargę za dopuszczalną w odniesieniu do zarzutów na podstawie art. 2 i 3 Konwencji dotyczących działalności Skarżącego na miejscu, a pozostałe części skargi za niedopuszczalną; 2. Stwierdza, że doszłoby do naruszenia art. 2 i 3 Konwencji w przypadku odesłania Skarżącego do Sudanu; 3. Postanawia, że środek tymczasowy wskazany przez Trybunał zgodnie z Regulą 39 jego Regulaminu pozostaje w mocy do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku lub wydania przez Trybunał innej decyzji w tym zakresie; 4. Stwierdza a) że pozwane Państwo ma wypłacić Skarżącemu, w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym wyrok stanie się ostateczny zgodnie z art. 44 ust. 2 Konwencji, kwotę 5 648 EURO (pięć tysięcy sześćset czterdzieści osiem euro) tytułem kosztów i wydatków, które należy przeliczyć na franki szwajcarskie według kursu obowiązującego w dniu zapłaty, plus dodatkowo każdą kwotę, którą może być

obciążony Skarżący z tytułu podatku; b) Nie od upływu tego terminu do momentu zapłaty, kwota ta zostanie powiększona o odsetki wyliczone na podstawie marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego, obowiązującej w tym okresie, powiększonej o trzy punkty procentowe. Sporządzono w języku francuskim, a następnie powiadomiono na piśmie w dniu 30 maja 2017 r., zgodnie z Regulacją 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału. Stephen Phillips Helena Jäderblom Kanclerz Przewodnicząca [1]
Źródło: Nota informacyjna na temat orzecznictwa Trybunału nr 207, maj 2017 r. (Information Note 207. Case-law of the European Court of Human Rights, May 2017).

Export aus OpenCaseLaw (CC0). Verbindlich ist allein der vom erlassenden Gericht veröffentlichte Originaltext. Quellen-URL siehe oben.